

Reviews

Met 'Mamamanie' brengt Julie Delrue een geestige solo over haar falende geest

★★★★☆ 4 / 5

Voorstelling - Mamamanie

Regisseur - Wouter Deprez

Gezelschap - Julie Delrue

Locatie - /

Cast - Julie Delrue

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent. •

gisteren om 14:23 •

Bijgewerkt op: gisteren om 14:23

Haar kraambedpsychose inspireerde Julie Delrue (bekend van Studio Orka én haar rol als Els Heytens in *Chantal*) tot een openhartige, wervelende solo die lachsalvo's, enkele tranen én respect oogst voor mentale ziekte.

'Schrijf op: 'Het was fantastisch!', dicteert actrice Janne Desmet die vlakbij ons zit op de tribune. Als

advies in ons notitieboekje en slaan de bladzijde om.

Dan gaan de lichten uit en stapt Julie Delrue het eenvoudig vormgegeven podium op. Het decor bestaat uit een smalle, witte vloer en een groot, wit projectiescherm. Aan de ene kant zit muzikant Benjamin Desmet (bekend van de band SX) die het verhaal van een subtiele soundscape voorziet. Aan de andere kant staat een tafel met papieren, foto's en een overheadprojector. Delrue bespeelt met flair de ruimte daartussen. Al gaat ze soms even naast de muzikant zitten of trekt ze naar de overheadprojector om een foto of een tekst te tonen.

Waarover? Over de kraambedpsychose

die ervoor zorgde dat ze ineens Frans sprak als een echte Française, even goed Bach kon spelen als de Chinese toppianist Lang Lang en prachtige tekeningen van planten en dieren kon maken. Dat kan ze nu niet meer. Als ze halverwege de voorstelling aan de piano gaat zitten, zie je een actrice die haar uiterste best doet om een béetje Bach te spelen. Het oogt moedig, het klinkt stroef én het toont dat de Delrue op de scène genezen is. Oef.

'Goeienavond, kent er iemand *hypnobirthing?*', is haar openingszin. Die zet meteen de toon: het wordt een gezellige avond 'onder ons'

'Goeienavond, kent er iemand *hypnobirthing?*', is haar openingszin. Die zet meteen de toon: het wordt een gezellige avond 'onder ons'. Als een

gezellige avond onder ons. Als een wervelwind – geboren in West-Vlaanderen – vertelt ze uitvoerig over hoe ze zich voorbereidde op haar bevalling, hoe vlotjes die bevalling verliep – IK WIL NOG EEN KEER!!! –, hoe euforisch ze was. Te euforisch, zo blijkt. Zo euforisch dat de babbelaar de dagen na de bevalling vooral babbelt, niet meer slaapt en uiteindelijk ook niet meer voor haar zoontje zorgt. Te druk bezig met babbelen en denken.

Delrue vertelt alles met gezonde flair en veel zelfrelativering. De tafel met de overheadprojector gebruikt ze om op de meest simpele en daardoor meest rakende manier de realiteit te laten spreken: het verslag van de spoedarts waar verwezen wordt naar familiale gevoeligheid voor psychoses, de opgestoken duim aan de deur van de psychiatrische afdeling, de pillen die ze moet nemen, ...

In haar spel is de bekwame hand van cabaretier en coach Wouter Deprez voelbaar. Delrue zet de *skills* van een cabaretier slim in om haar verhaal te vertellen.

In haar spel is de bekwame hand van cabaretier en coach Wouter Deprez voelbaar. Delrue maakt zet de *skills* van een cabaretier slim in om haar verhaal te vertellen: met veel gevoel voor humor, veel ongedwongen contact met het publiek – alsof je samen met haar in het gras aan het picknicken bent terwijl ze je alles vertelt – maar ook met een héél doordachte en organische vertelstructuur.

Nergens zet ze zichzelf of de medepatiënten van de afdeling waar ze een tijdlang werd opgenomen te kijk. Ze schetst zichzelf, haar dokters, haar medepatiënten met veel humor én mededogen. Haar naasten – haar vriend, kind, zussen – vermeldt ze slechts af en toe. Zonder te karikaturiseren. Zij zijn het front dat met lede ogen toeziet wat Delrue doormaakt.

***Mamamanie* een perfect evenwicht tussen kolder en ernst. Delrue toont het grappige in haar medische ernstige situatie. Maar ze lacht niets weg. Ze gaat ook de ontroering niet uit de weg.**

Zo behoudt *Mamamanie* een perfect evenwicht tussen kolder en ernst. Delrue toont het grappige in haar medische ernstige situatie. Maar ze lacht niets weg. Ze gaat ook de ontroering niet uit de weg. Ze schetst een doorleefd portret van iemand wiens hoofd doldraait. Om het met de woorden van Janne Desmet te zeggen: het was fantastisch!

Mamamanie van Julie Delrue reist nog 24 april tot door het land.
juliedelrue.be

